

внутрішньому законодавстві необхідно дотримуватися спільних для всіх країн - членів Ради Європи загальноєвропейських принципів місцевого самоврядування. Водночас слід пам'ятати, що найважливішими документами, які встановлюють принципи місцевого самоврядування в Україні, є Конституція України та Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Чинною Конституцією України закладені принципи, правові та інституційні основи місцевого самоврядування. Проте модель місцевого самоврядування, викладена головним чином у ХІ розділі Основного Закону, є спробою пристосувати інститут місцевої демократії до політико-правових реалій, що існують в державі на той час, саме тому в цю модель закладено збереження механізмів централізації влади на місцевому рівні.

Загалом необхідно здійснити комплексну адаптацію положень національного законодавства про місцеве самоврядування до принципів та стандартів, закріплених в європейських правових документах, а саме Європейській хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985р.[4], а також додаткового протоколу до неї щодо участі у справах місцевої влади, Європейській стратегії інновацій та доброго врядування на місцевому рівні, Утрехтської декларації «Добре місцеве та регіональне врядування у нестабільний час: запорука змін» від 2009 р., Утрехтського плану дій щодо забезпечення доброго місцевого та регіонального врядування на 2010-2013 рр., рекомендації Комітету міністрів Ради Європи та Конгресу місцевих та регіональних Влад Ради Європи.

Список використаних джерел:

1. Батанов О. В. Муніципальна влада в Україні : проблеми теорії та практики : [монографія] / Батанов О. В. ; відп. ред. М. О. Баймуратов. — К. : Юридична думка, 2010. — 656 с.
2. Кравченко В. В. Муніципальне право України : [навч. посіб.] / В. В. Кравченко, М. В. Пітцик. — К. : Атіка, 2003. — 672 с.
3. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: Підручник / за заг. ред. В.Л. Федоренка. — 4-е вид., перероб. і доп. — К.: Видавництво Ліра-К, 2012. — 576 с.
4. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985р. // Зб. договорів Ради Європи: Офіц. вид. — К.: Парламент. вид-во, 2000. — С. 190-205.
5. Копейчиков В.В. Проблема самоврядування і її розв'язання в західних демократіях і в Україні: Лекція. — К.: Національна академія внутрішніх справ України, 2000. — 32 с.

КЛАСИФІКАЦІЯ МОДЕЛЬНИХ ПРАВОВИХ АКТИВ

Колодій Олексій Анатолійович, ад'юнкт кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри теорії держави та права Національного університету «Національна юридична академія імені Ярослава Мудрого» *Петришин О.В.*

На наше переконання, модельний правовий акт – це концептуальний, письмовий, нормативно-правовий або праворекомендаційний документ, що приймається спеціально уповноваженими суб'єктами (міждержавними об'єднаннями, міжнародними організаціями, державними органами, органами місцевого самоврядування), містить модельні норми та принципи розраховані на врегулювання та охорону певних суспільних відносин, шляхом встановлення найбільш загальних та типових правил поведінки, на підставі та у відповідності до яких розробляються і приймаються інші правові акти – міжнародні і внутрішньодержавні, нормативно-правові та праворекомендаційні, особливо меншої юридичної сили, основним призначенням яких є уніфікації та гармонізації права в межах відповідних інтеграційних (міжнародних, регіональних, внутрішньонаціональних) правових процесів. А класифікація – це «система розподілення об'єктів (процесів, явищ) за класами (групами тощо) відповідно до визначених ознак. Інколи вживають термін категоризація у значенні «розподілення об'єктів на категорії» [1].

Різні автори, по різному класифікують модельні правові акти. Було б доцільно розглянути деякі з них. Отже, Копиленко О.Л., Мурашин Г.О. класифікують модельні законодавчі акти на такі види: повнотекстові модельні акти, що встановлюють загальні або узгоджені принципи регулювання; модельні акти, спрямовані на врегулювання частини тої справи, де в майбутньому будуть прийняті конкретні національно-державні законодавчі акти; модельні акти, де містяться взірцеві норми, що без змін можуть вводиться у закон, а також варіантні положення, що дають можливість вибору

тих або інших правових рішень; модельні адресні законодавчі акти, в яких є вказівка на відповідні органи та інші суб'єкти права, або «невизначені», що дає законодавчому органу можливість їх прийняття з урахуванням особливостей тієї чи іншої країни» [2; с. 29].

Демків Р.Я. модельний законодавчий акт класифікує на модельні закони, що приймаються законодавчими органами федерації для своїх суб'єктів; модельні закони, що приймаються міждержавними об'єднаннями для держав членів (наприклад, у СНД); модельні закони, що приймаються міжнародними організаціями як взреть; модельні закони, що розробляються вченими-юристами і мають доктринальний (науковий) характер» [3; с. 168 - 169].

Онщенко Н.М. класифікує модельні акти та модельну законотворчість за змістом. Зокрема вона стверджує, що «Зміст модельних актів має подвійний характер: вони можуть містити нормативну концепцію і загальні принципи регулювання у певній сфері, норми дефініції, або бути чітко структурованим «материнським» актом для «дочірнього» акта національного законодавства. Модельна законотворчість може бути у формі розробки як акта у вигляді повного тексту закону, так і окремих законодавчих правил і положень. Модельний закон (кодекс, статут, примірне типове положення) містить найбільший обсяг нормативного регулювання» [4; с. 84].

Коваленко Н.О. у статті «Міжнародні модельні норми і розвиток кримінального права», із посиланням на роботу Копиленка О.Л. стверджує, що модельні закони розрізняються за видами: «... одні приймає законодавчий орган федерації для її суб'єктів, інші – міждержавне об'єднання для держав-членів, треті – міжнародні організації як правовий зразок, четверті – розробляють учені-юристи і фахівці, вони мають доктринальний характер» [5].

Ми вважаємо, що найбільш важливою класифікацією, такою яка відображає сутність та соціальне призначення модельних правових актів є їх поділ на нормативно-правові та праворекомендаційні. Модельні нормативно-правові, у свою чергу, класифікуються на модельні законодавчі (модельні закони, модельні кодекси, модельні договори) та модельні підзаконні акти (модельні статuti, модельні положення) тощо. Модельні праворекомендаційні акти найбільш часто класифікуються на концепції, декларації, положення тощо.

Список використаних джерел:

1. Вікіпедія вільна енциклопедія. Класифікація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Класифікація>
2. Копиленко О.Л., Мурашин Г.О. Правове моделювання як ефективний засіб нормативно-правової уніфікації у правотворчості // Університетські наукові записки. – 2005. - № 1-2 (13-14). – С. 24 – 31.
3. Демків Р.Я. Закони у системі нормативно-правового регулювання діяльності міліції: дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень / Демків Роман Ярославович. – Київ, 2007. – 217 с.
4. Онщенко Н. Механізм розвитку національних правових систем як сукупність зовнішньоінтеграційних та внутрішньонаціональних складових // Право України. – 2009. - №10. – С. 83 – 88.
5. Коваленко Н.О. Міжнародні модельні норми і розвиток кримінального права. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Dtr_pravo/2012_1/files/LA112_33.pdf

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ АНАЛІТИЧНИХ ЦЕНТРІВ В УКРАЇНІ

Лучик Андрій Олегович, аспірант кафедри політології Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
Науковий керівник: доктор політичних наук, доцент кафедри політології Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
Ярош О.В

Аналітичні центри виступають важливим чинником функціонування українського суспільства.

В англійській літературі їх називають «think tanks», що дослівно означає «резервуари думок» чи «фабрики думок».

Американський дослідник аналітичних центрів К. Уївер визначає «think tanks» як незалежні некомерційні організації, що здійснюють прикладні політичні дослідження [7, р.148].

Е. Річ під поняттям «think tanks» розуміє незалежні, неприбуткові організації, які діють в сфері політики (policy) та виробляють експертизу й